

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/44/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217217909
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2217217909.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Terézie Mecelovej v právnej veci žalobkyne: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanému: M. R., narodený XX. Z. XXXX, trvalý pobyt: R. ulica XXX/XX, F. Y., o 835,92 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 13. septembra 2018 č. k. 18Csp/5/2017-54, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania ruší a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyňi sumu 580,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 17. júna 2015 do zaplatenia a v zostávajúcej časti žalobu zamietol. Žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 38 %. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 44 ods. 2, § 43a ods. 1, § 52, § 451, § 517 ods. 1, 2 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 2 písm. d/ ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 12. decembra 2014), § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov. Vecne zdôvodnil, že aj keď úmyslom strán bolo uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d/ ZoSÚ, k jej uzavretiu nedošlo z dôvodu nedodržania postupu, ktorý pre uzatváranie zmlúv predpisujú citované ustanovenia O. z. Žalovaný vyplnil žalobcom označené body žiadosti, ktorú podpísal, pričom takto vyplnenú žiadosť bolo potrebné považovať len za návrh na uzavretie zmluvy. Následne žalobkyňa doplnila do žiadosti údaje o schválenom úvere, ktoré sa, aj keď nie výrazne, odlišovali od údajov uvádzaných žalovaným. Tým urobila v návrhu zmeny, v dôsledku ktorých sa prijatie návrhu žalobkyňou stalo novým návrhom v zmysle § 44 ods. 2 veta prvá O. z. Takto doplnenú žiadosť žalobkyňa podpísala, avšak ju nezaslala žalovanému na vyjadrenie súhlasu s vykonanými zmenami. V predzmluvnom štádiu zamýšľaného právneho vzťahu je potrebné prijatie návrhu so zmenami považovať za nový návrh aj vtedy, ak sa zmeny netýkajú podstatných častí zmluvy. Nie je možné v danom štádiu rokovania o uzavretí zmluvy totiž ustáliť, ktorá zo zmenených skutočností je pre druhú stranu natoľko významná, že by bez tejto zmeny zmluvu neuzavrela. Ak teda žalobkyňa jednostranne zmenila akékoľvek parametre úveru bez toho, aby ich odsúhlasil žalovaný, zmluva nevznikla. Z tohto dôvodu plnenie vo výške 720,- eur poskytnuté žalobkyňou žalovanému, predstavovalo bezdôvodné obohatenie, získané žalovaným bez právneho dôvodu. Keďže žalovaný doposiaľ vrátil žalobkyňi sumu 140,- eur, rozdiel predstavoval dlžnú sumu 580,- eur, na zaplatenie ktorej sumy súd zaviazal žalovaného, spolu s úrokom z omeškania, v súlade s vykonávacím predpisom. V zostávajúcej časti bola žaloba zamietnutá ako nedôvodná. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov). Žalobkyňa bola úspešná v rozsahu 69 % a žalovaný v rozsahu 31 %.

Žalobkyni preto vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38 %. O výške náhrady trov konania malo byť rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa v zamietajúcej časti vo veci samej, navrhujúc jeho zmenu vyhovením žalobe aj v časti, v ktorej bola zamietnutá. Odvolanie odôvodnila nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvej inštancie. Žalobkyňa uviedla, že na vznik zmluvy sa vyžadujú obligatórne náležitosti stanovené právnym poriadkom. Všetky právne úkony vyžadujú k svojej platnosti podstatné zložky (essentialia negotii). Právny úkon okrem toho obsahuje aj pravidelné zložky (naturalia negotii), ktoré sa pravidelne vyskytujú pri každom právnom úkone. Vyskytujú sa aj tzv. náhodné zložky právneho úkonu (accidentalia negotii). Pravidelné a náhodné zložky právneho úkonu sú nepodstatnými zložkami a ich absencia nebráni vzniku platného právneho úkonu. Určenie podstatných zložiek právneho úkonu pre úverovú zmluvu vyplýva z ustanovenia § 493 Ob. z. (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov). Podstatnými náležitosťami zmluvy je dohoda o úvere, záväzok tieto prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Z bodu 5 žiadosti o úver vyplýva, že žalovaný požiadaval o úver vo výške 720,- eur, ktorý sa zaviazal uhradiť mesačnými splátkami vo výške 22,76 eur, v počte splátok 42. Z bodu 6 žiadosti vyplýva schválenie takéhoto úveru. Súd prvej inštancie ďalej bez akéhokoľvek odôvodnenia uvádza, že nedošlo k dohode o výške RPMN (ročná percentuálna miera nákladov). Vzhľadom na špecifickosť tohto údajja, spôsob jeho určenia a kogentné pravidlá stanovené zákonom pre jeho výpočet, uvedený formalistický prístup súdu prvej inštancie bol predčasný. Z povahy niektorých náležitostí uvedených v ustanovení § 9 ods. 2 ZoSÚ vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu a takýto konsenzus zákon ani nepredpokladá (čo je na prvý pohľad zrejme pri údajoch ako adresa a označenie kontrolného orgánu určeného zákonom, priemerná hodnota RPMN, ktorú určuje Ministerstvo financií SR). Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, či ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Hodnota RPMN sa medzi stranami úverovej zmluvy nikdy nedojednává a preto sa účastníci zmluvy o tejto náležitosti ani dohodnúť nemôžu. Skutočnosť, že RPMN sa dohodnúť objektívne nedá, nedá sa navrhnúť, vyplýva z princípu úpravy upravujúcej spôsob určenie tohto údajja. Podľa § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa O. z. musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Pri určení RPMN sa teda vychádza z údajov platných v čase uzavretia zmluvy, medzi ktoré patrí dátum prvého čerpania úveru, ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase podania žiadosti o poskytnutie úveru. Zákonná úprava určenia RPMN aj spôsobom jeho určenia vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. RPMN určuje žalobkyňa postupom podľa ZoSÚ, výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy. Z napadnutého rozsudku nevyplýva, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru o tom, že žalobkyňou bol navrhnutý údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru návrh na RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Otázka dohody o RPMN nebola zo strany súdu ani posúdená v tom smere, či zákonná úprava takúto dohodu vôbec pozná a predpokladá. ZoSÚ nepredpokladá, že by sa náležitosti vymenované v § 9 ods. 2 mali dohodnúť. Vyžaduje, aby boli v zmluve uvedené. ZoSÚ v ustanovení § 11 ods. 1 písm. c/ uvádza, že nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) v neprospech spotrebiteľa spôsobuje bezúročnosť úveru. Teda zákon aj tu vychádza z určenia RPMN spôsobom stanoveným v zákone ZoSÚ, nie zo skutočnosti, že pôjde o dohodnutý údaj. Údaj o RPMN nepredstavuje predmet záväzku, ale iba informáciu určenú spôsobom, ktorú predpisuje zákon. Na podporu svojej argumentácie žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/839/20016, ktorý konštatoval, že hodnota RPMN úveru nie je náležitosťou zmluvy, na ktorej by sa mali účastníci zmluvy konsenzuálne dohodnúť. Takáto hodnota zohľadňuje parametre poskytovaného úveru a je daná výpočtom matematického vzorca stanoveného v zákone č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Ak sa teda účastníci zmluvy o spotrebiteľskom úvere dojednali na výške úveru, termíne jeho splatnosti, výške, počte a splatnosti splátok úveru, úrokov z úveru a ostatných nákladoch úveru, vykoná sa výpočet RPMN úveru podľa zákonom stanoveného matematického vzorca a zistená hodnota sa uvedie veriteľom do akceptácie návrhu dlžníka na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to bez ohľadu na to, či samotný dlžník nejakú hodnotu RPMN vo svojom návrhu uviedol alebo nie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

5. V prejednávanej veci súd prvej inštancie v zostávajúcej časti zamietol žalobu z dôvodu, že žalobkyňa doplnila do žiadosti o poskytnutie úveru údaje o schválenom úvere, ktoré sa „aj keď nie výrazne“, líšili od údajov uvedených žalovaným, čím urobila v návrhu zmeny, v dôsledku ktorých sa prijatie návrhu žalovaného stalo novým návrhom, ktorý žalovaný nepodpisal. Zamýšľaná zmluva o spotrebiteľskom úvere preto nevznikla.

6. Podľa § 497 Ob. z. zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

7. ZoSÚ definuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

8. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy) zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankcie pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

9. V odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie predovšetkým absentuje konkretizácia tých obsahových náležitostí zmluvy, ohľadom ktorých bolo konštatované, že predstavujú zmenu návrhu na uzavretie zmluvy. Pomenovanie chýbajúcich obsahových náležitostí zmluvy a následne ich podriadenia pod konkrétne ustanovenie právnej normy, je významné z hľadiska ich kvalifikácie, ako takej obligatórnej obsahovej náležitosti zmluvy, s ktorou zákonodarca spája právne významné dôsledky (napr. vznik zmluvy) alebo konkrétnu sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, prípadne iné následky. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia však neobsahuje žiadnu právnu úvahu a argumentáciu vo vzťahu ku konkrétnej obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá absentuje v zhodnom písomnom prejave vôle strán konania a s ktorou konkrétne zákonné ustanovenia spája konkrétne právne následky a sankcie.

10. Základná právna úprava zmluvy o úvere je obsiahnutá v ustanovení § 497 Ob. z., z ktorého vyplývajú podstatné obsahové náležitosti úverovej zmluvy, vyžadované k vzniku právneho úkonu. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. a/ až y/ ZoSÚ vyplývajú zase ďalšie obligatórne obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom s niektorými z nich ZoSÚ spája, v dôsledku ich absencie, sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

11. Paušálne posúdenie „akýchkoľvek parametrov úveru“ v odôvodnení súdu prvej inštancie je preto nepreskúmateľné a arbitrárne, postrádajúce zásadné vysvetlenie dôvodov vo vzťahu ku konkrétnej obsahovej náležitosti zmluvy a s ňou spojenou zákonom stanovenej sankcie, či právneho následku. Rovnako tak konštatovanie súdu prvej inštancie, že „údaje o schválenom úvere sa, aj keď nie výrazne, líšia od údajov uvedených žalovaným“. V kontexte uvedeného tiež použitý pojem súdom prvej inštancie „podstatná časť zmluvy“ nemožno považovať za určitý.

12. Zákon (§ 220 CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozsudku obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania, ako i vyššieho súdu, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

13. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. I.ÚS 265/05) pokiaľ súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (napr. sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

14. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 220 CSP. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ústavne konformným výkladom ustanovenia § 220 CSP pritom treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore aj úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práva na tento argument (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 410/03).

15. Rozhodujúcou skutočnosťou tvoriacou základ pre rozhodnutie súdu sú aj právne normy, ktoré sú na konkrétny prípad aplikovateľné (s ktorými sa súd musí vyrovnáť). Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí Vetrenko v. Moldavsko (rozhodnutie z 18. mája 2010) uviedol, že opomenutie zaoberať sa podstatnými argumentmi alebo zjavne svojvoľne (arbitrárne) zaoberanie sa takými argumentmi, je nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu.

16. S poukazom na vyššie uvedené, rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Postráda argumentačný základ, ktorý by odvolací súd preskúmal vo vzťahu k posúdeniu konkrétnych obsahových náležitostí zmluvy, nevyhnutných pre vznik právneho úkonu (úverovej zmluvy), s ktorými zákon spája právne významné následky, ako aj tých obsahových náležitostí, s ktorými súvisia zákonné sankcie, ako sú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia pritom nevyplývalo, že niektorá strana si konkrétne obsahové náležitosti vymienila.

17. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom (ktorý nenahrádza v plnom rozsahu činnosť súdu prvej inštancie).

18. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, v intenciách vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu, na základe vykonaného dokazovania, posúdiť predložené listinné dôkazy,

za účelom preskúmania všetkých rozhodujúcich skutočností, určených hypotézou hmotnoprávných noriem, najmä Obchodného zákonníka, ZoSÚ, ako i O. z., t. j. či a k akému zmluvnému konsenzu medzi stranami konania došlo, z hľadiska naplnenia zákonom stanovených obligatórných náležitostí zmluvy, nevyhnutných pre vznik právneho úkonu, ako aj z hľadiska obsahových náležitostí zmluvy, ktorých absencia je zákonom inak sankcionovaná, napr. bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, prípadne inými právnymi následkami.

19. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadri skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

20. Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

21. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré žalobkyňa tvrdila, aké dôkazy označila, aké prostriedky procesného útoku použila, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosť považuje za preukázanú a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

22. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

23. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.